

Konstrecensioner

Leif Engström ser skönhet i det skenbart oansenliga

PUBLICERAD I GÅR 11:37

Bild 1 av 7 Leif Engström på Rackstad museet
Foto: Jessica Thörnqvist och Kim Ramberghaug

Målaren Leif Engström debuterar nu dubbelt, med utställningar i Stockholm och Arvika. Hans uppriktiga bilder av vardagliga miljöer har en absolut närvaro, tycker Nils Forsberg.

Utställningar

Leif Engström

"En kvällspromenad"

Cecilia Hillström Gallery, Stockholm, visas tom 30/4

"Brus som av vågor"

Rackstadsmuseet, Arvika. Visas t o m 23/5

Ibland är kvällens luft precis som champagne. Allt är förtätat, förhöjt, det mest profana förvandlat till sin motsats. Epifani kallas tillståndet av absolut närvaro i nuet, då även det allra vardagligaste tycks fyllt av mening. Som en försommarkväll i ett ordinärt villaområde.

Arvikasonen Leif Engström, född 1992, är väldigt bra på det där. En viss förväntan har legat i luften inför hans debut sedan han

gick ut Kungliga konsthögskolan förra året, på det där sättet som sker några gånger varje decennium då en konstnär landar alldeles rätt i tiden.

Leif Engström, "Drömmens skepp", 2021. Foto: Jean-Baptiste Béranger

Engström ligger ganska nära förra sekelskiftets stämningsmåleri och sextiotalets fotorealism är en annan referenspunkt. Men det han gör med ängar och diken i villaförorternas utkanter är något eget.

Åtta målningar från i år visas nu på Cecilia Hillström gallery. "Drömmens skepp" är en enplansvilla i gult tegel, halvdold bakom uppvuxna träd, ljuset tänd i ett av rummen. "Den trygga hamnen" visar en halvhjärtad uteplats med billiga plaststolar från stormarknaden. Vanligheten är överväldigande.

Det ser ut som helt uppriktiga bilder av hem, där någon bor och lever vanliga liv. Det är folktomt, som det nästan alltid är i hans måleri.

Under påskhelgen har dessutom Rackstadmuseet i Arvika öppnat en större, retrospektiv presentation av Leif Engström, som blivit försenad av pandemiskäl. Den bör man också se om tillfälle ges. Ingen målning är äldre än från 2015 men det är bilden av ett konsekvent och stabilt konstnärskap som tonar fram.

Ett par egenheter bidrar till originaliteten. Det ena är de geometriska mönstren runt vissa av målningarna, det kan vara meandrar eller annan dekor men också något som liknar gamla tapetbårder. Ibland utgör de ram, ibland ett fält i kanten. På Rackstadmuseet finns ett par obetitlade målningar helt bestående av den sortens mönster. De blir som en sorts kalibrering, ungefär som remsan med referensfärger i marginalen på ett provtryck. Ett korrektiv där verkligheten mäts mot konsten, förnimmelser mot teori.

Det andra är de återkommande staketen och stängslen som får utgöra ett översta plan i målningarna, en gräns in mot motivet, eller en del av det. "Det skiftar ljust av asp och al och björk/där ovanför står branten furumörk/den friska doften tränger genom gallret" skaldade en annan värmlänning, nämligen Gustaf Fröding, i antologiklassikern "En ghasel" för 130 år sedan. Där är

gallret något som spärrar in diktjaget och hindrar det från att få tillgång till världen.

Leif Engström, "En kvällspromenad", 2021. Foto: Jean-Baptiste Béranger

Leif Engströms staket är inte främst existentiella, de kontrasterar det organiska mot det strukturerade, natur mot kultur, och skärper uppmärksamheten på den svårgripbara magin i slybuskage och bakgårdar.

Under den fotorealistiska perioden fick Ola Billgrens målningar titlar som "Interiör", "Kvinna och rum e.m." eller "A Mediterraneo" och såg ut som scener ur någon samtida fransk film. Leif Engströms verk heter "Asfalt och ängar", "Länsväg 175", "Juninatten" eller "En kvällspromenad" och visar gångtunnlar och utemöbler i plast.

Varför denna, ja, tristess?

I intervjufilmen med den fantastiska titeln "Jag mår så där" (1995) fick den polske filmaren Krzysztof Kieślowski frågan om poängen med att göra sorgliga svartvita dokumentärer om tråkiga grå miljöer. För att det är svårt att leva i en värld som inte är skildrad, svarade han, det går inte att föreställa sig om man inte har den erfarenheten. Det är som att sakna en identitet när inget har ett namn, ingenting liksom har setts utifrån.

Leif Engström gör i sin konst småstadsmiljöerna och villaområdena synliga, och då inte bara som fond för familjedraman, ställen där brott begås eller scen för män som heter Ove. Utan som platser i egen rätt. Han visar skönheten i det skenbart oansenliga, räckvidden är universell men för vissa av oss blir det ändå en konkret hemkomst. Plötsligt står man där, i en förtrollad värld och en doft av nattviol, ros och kastanj.

TEXT

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt